

PARAULA I VIDA

«La família: el treball i la festa», Milà 2012 (I)

Els Consells Pastoral Diocesà i Presbiteral d'Urgell, en les últimes reunions de juny han acollit i reflexionat sobre les aportacions de la **VII Jornada Mundial de la Família, celebrada a Milà** (Itàlia) els propassats dies 1 al 3 de juny. Crec que convé parlar-ne més i difondre'n el missatge, perquè la família és evident que ha d'ocupar un lloc principal en la tasca de la nova evangelització a la qual estem urgits. Anunciar l'Evangelí ha de significar anunciar l'Evangelí de l'amor, de la família i de la vida.

Aquestes trobades mundials foren instituïdes per Joan Pau II, amb motiu de l'Any Internacional de la Família de 1994 i es convoquen cada 3 anys. Fins ara han tingut lloc a Roma (1994 i 2000), Rio de Janeiro (1997), Manila (2003), València (2006), Mèxic (2009) i Milà (2012). La propera ja s'ha anunciat que serà el 2015 a Filadèlfia (EUA). Sempre s'hi celebra un Congrés teològic-pastoral, amb ponències i testimonis, així com un encontre festiu i testimonial de les famílies catòliques, i una solemne celebració eucarística de clausura. Organitzen la Jornada el Pontifici Consell per a la Família i la Diòcesi elegida, i cada trobada té

un tema de treball. El d'aquesta VII Jornada Mundial celebrada a Milà ha estat **«La família: el treball i la festa»**.

Al darrere de tot hi ha el convenciment del Papa Benet XVI, que «és urgent transformar el món, a partir de famílies unides, felices i ben fonamentades en la Fe que eduquin en els principals valors de la vida i afrontin el futur amb confiança». La família «com a primera escola de vida i de Fe, i com «*església domèstica*», està cridada a educar les noves generacions en els valors humans i cristians per tal que, orientant la seva vida segons el model de Crist, forgin en elles una personalitat harmònica». La família és, en definitiva, el lloc originari de la transmissió de la fe, el bressol de la vida cristiana.

La trobada «amb» les famílies i «per a» la família esdevé un joiós anunci del que creu i viu l'Església. Cal disponibilitat per acollir i testimoniar l'«*Evangelí de la família*». Ens hem de convèncer que no hi haurà futur de la humanitat sense la família. En especial els joves, per aprendre els valors que donen sentit a l'existència, necessiten néixer i créixer en aquesta comunitat de vida i d'amor que Déu mateix va voler per a l'home i per a la dona.

La Trobada mundial de Milà ha estat **una eloqüent «epifania» de la família**, va dir el Papa, que es va manifestar en la varietat de les seves expressions, però també en la unitat de la seva identitat substancial: la d'una comunió d'amor, fundada en el matrimoni i cridada a ser santuari de la vida, petita Església, cèl·lula de la societat. Des de Milà es va llançar a tot el món un missatge d'esperança, fundat en experiències viscudes: és possible i joiós, fa molt feliç, encara que sigui comprometedor, viure l'amor fidel, «per sempre», obert a la vida; és possible participar com a famílies en la missió de l'Església i en la construcció de la societat. Hem de demanar que, gràcies a l'ajuda de Déu i a la protecció especial de la Verge Maria, la Reina de la família, l'experiència viscuda a Milà ha de ser portadora de fruits abundants en el camí de l'Església, i ha de significar una crida vers una atenció creixent a la causa de la família, que és la causa mateixa de l'home i de la civilització.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Terra Santa, el cinquè Evangelí

► S'ha dit que Terra Santa és com el cinquè Evangelí, perquè ens permet acostar-nos a Jesucrist i reviu la seva Paraula i els fets de la seva vida en aquells paisatges i en aquells llocs en què va viure el Fill de Déu fet home. Els darrers anys, un grup de joves cristians de les diòcesis catalanes, com mostra la foto, han fet un pelegrinatge a Terra Santa organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ). El d'enguany s'està fent aquests dies, del 31 de juliol al 7 d'agost. Hi han anat joves de 18 a 35 anys de diverses diòcesis de Catalunya i les Illes Balears.

GLOSSA

Pregàries curtes, afectuoses i intenses

Moltes persones recorden amb afecte les jaculatòries que havien après dels pares, avis, catequistes, mossens... quan eren infants. Aquelles pregàries curtes, afectuoses, d'una sola frase, pronunciades en un to exclamatiu i amb fervor, amb confiança. Pregàries que volen posar-nos i mantenir-nos en presència de Déu, de Maria o dels sants durant el dia, manifestar-los el nostre afecte, demanar la seva ajuda, perdó, intercessió... Poden ser, doncs, molt diverses, segons a qui s'adreixin, segons amb quina intenció i en el context en què es facin: «Senyor Jesús, tingueu pietat de mi», «Beneït sigui el nou dia i el bon Déu que l'envia», «Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no ens deixeu», «Que ens beneeixi la Mare de Déu i Jesús, el seu Fill», i d'altres que podem crear. En podem trobar, també, en els textos de la Bíblia; per exemple en els salms: «Beneeix el Senyor, ànima meva, no t'oblidis mai dels seus favors» (Sl 103,2).

Ara que som en ple mes d'agost, una bona activitat d'estiu per a un passeig de tarda, asseguts sota un arbre, en una ermita, dalt d'un turó, al costat del riu o d'una font... podria ser explicar als infants de la família què són les jaculatòries, en què consisteix aquesta pregària i ensenyar-ne alguna, dir-les junts, fer-ne de noves, escriure-les i penjar-les a l'habitació.

Potser algú, tot llegint aquesta proposta, farà un somriure un pèl escèptic. «Com ha d'interessar això als infants?»

Recordem llavors que les paraules són importants per a petits... i grans. Recordem la fascinació que desperten en tothom les frases fetes, les publicitàries, les màgiques dels relats o de les pel·lícules... i podrem fer-los notar la diferència amb les jaculatòries, tal com ho expressava el director seglar d'una escola cristiana quan escrivia en la revista del centre sobre una imatge del Sagrat Cor i sobre una jaculatòria que havia après de la seva mare: «Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio.» S'expressava així en un dels paràgrafs del text: «... Dir al Sagrat Cor de Jesús que en Vós confio no és demanar-li res, però és dir-li molt. En això de la fe, cosa difícil d'entendre i més difícil d'explicar, té molt més a veure la confiança que no pas la certesa [...]. Confiar és tenir el convenciment íntim que aquesta adhesió a Jesús i al seu estil de vida dona el darrer sentit a la nostra pròpia vida i que això ens ajudarà a veure les coses més clares en moments de foscor, ens ajudarà a superar els moments de desànim i és bo que nosaltres ho fem amb totes les persones que ens envolten. «Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio.»

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: la capacitat de perdonar

«No em preocupo ni m'entristeixo pel que s'ha dit o escrit contra mi. No es pot comparar amb les angoixes de Crist, Fill de Déu, durant la seva vida i en la creu. Cada matí experimento el significat i la tendresa de les paraules: «Senyor, jo no sóc digne»; és com un segell d'humilitat i d'amor.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 16,2-4.12-15)

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte, quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam». El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els manno. He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: Aquest vespre menjareu carn, demà al matí tant de pa com voldreu, i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu». Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatlles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvaí, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir, «Què és això?» Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dóna per aliment.»

▶ Salm responsorial (77)

R. *El Senyor els donà el seu blat celestial.*

El que vam sentir i aprendre, / el que els pares ens van contar, / no podem amagar-ho als nostres fills, / i que ells ho contin als qui vindran. / Són les gestes glorioses del Senyor. R.

Ell donà ordres als núvols / i obrí els batents del cel, / perquè plougués l'aliment del manà, / el do del seu blat celestial. R.

I els homes van menjar el pa dels àngels, / les provisions abundants que els enviava. / Els introduí al seu clos sagrat, / a la muntanya que el seu braç es conquerí. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,17.20-24)

Germans, us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après no és res de tot això. No us l'han predicat tal com és? No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els designis que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,24-35)

En aquell temps, quan la gent veié que Jesús no era allà i els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafarnaüm. Quan el trobaren, estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: «Mestre, quan hi heu vingut aquí?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dóna la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal». Ells li preguntaren: «Què hem de fer per obrar com Déu vol?» Jesús els respongué: «L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat». Li contestaren: «Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Es-critura: "Els donà el seu blat celestial"». Jesús els respongué: «Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dóna el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món». Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre aquest pa». Jesús els diu: «Jo sóc el pa que dóna la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 16,2-4.12-15)

En aquellos días, la comunidad de los israelitas protestó contra Moisés y Aarón en el desierto, diciendo: «¡Ojalá hubiéramos muerto a manos del Señor en Egipto, cuando nos sentábamos junto a la olla de carne y comíamos pan hasta hartarnos! Nos habéis sacado a este desierto para matar de hambre a toda esta comunidad.»

El Señor dijo a Moisés: «Yo haré llover pan del cielo: que el pueblo salga a recoger la ración de cada día; lo pondré a prueba a ver si guarda mi ley o no. He oído las murmuraciones de los israelitas. Diles: "Hacia el crepúsculo comeréis carne, por la mañana os saciaréis de pan; para que sepáis que yo soy el Señor, vuestro Dios."»

Por la tarde, una banda de codornices cubrió todo el campamento; por la mañana, había una capa de rocío alrededor de él. Cuando se evaporó la capa de rocío, apareció en la superficie del desierto un polvo fino, parecido a la escarcha. Al verlo, los israelitas dijeron: «¿Qué es esto?» Pues no sabían lo que era. Moisés les dijo: «Es el pan que el Señor os da de comer.»

▶ Salmo responsorial (77)

R. *El Señor les dio un trigo celeste.*

Lo que oímos y aprendimos, / lo que nuestros padres nos contaron, / lo contaremos a la futura generación: / las alabanzas del Señor, su poder. R.

Dio orden a las altas nubes, / abrió las compuertas del cielo: / hizo llover sobre ellos maná, / les dio un trigo celeste. R.

Y el hombre comió pan de ángeles, / les mandó provisiones hasta la hartura. / Los hizo entrar por las santas fronteras, / hasta el monte que su diestra había adquirido. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,17.20-24)

Hermanos: Esto es lo que digo y aseguro en el Señor: que no andéis ya, como en el caso de los gentiles, que andan en la vaciedad de sus criterios. Vosotros, en cambio, no es así como habéis aprendido a Cristo, si es que es él a quien habéis oído y en él fuisteis adocotrados, tal como es la verdad en Cristo Jesús. Cristo os ha enseñado a abandonar el anterior modo de vivir, el hombre viejo corrompido por deseos de placer, a renovaros en la mente y en el espíritu. Dejad que el Espíritu renueve vuestra mentalidad y vestíos de la nueva condición humana, creada a imagen de Dios: justicia y santidad verdaderas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,24-35)

En aquel tiempo, cuando la gente vio que ni Jesús ni sus discípulos estaban allí, se embarcaron y fueron a Cafarnaún en busca de Jesús. Al encontrarlo en la otra orilla del lago, le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo has venido aquí?» Jesús contestó: «Os lo aseguro: me buscáis no porque habéis visto signos, sino porque comisteis pan hasta saciaros. Trabajad no por el alimento que perece, sino por el alimento que perdura para la vida eterna, el que os dará el Hijo del hombre; pues a este lo ha sellado el Padre, Dios.»

Ellos le preguntaron:

«Y, ¿qué obras tenemos que hacer para trabajar en lo que Dios quiere?» Respondió Jesús: «La obra que Dios quiere es esta: que creáis en el que él ha enviado.» Le replicaron: «¿Y qué signo vemos que haces tú, para que creamos en ti? ¿Cuál es tu obra? Nuestros padres comieron el maná en el desierto, como está escrito: "Les dio a comer pan del cielo."» Jesús les replicó: «Os aseguro que no fue Moisés quien os dio pan del cielo, sino que es mi Padre el que os da el verdadero pan del cielo. Porque el pan de Dios es el que baja del cielo y da vida al mundo.» Entonces le dijeron: «Señor, danos siempre de este pan.» Jesús les contestó: «Yo soy el pan de vida. El que viene a mí no pasará hambre, y el que cree en mí nunca pasará sed.»

Multiplicació dels pans i els peixos. Pintura de l'església de la Santa Cova (Cadis)

COMENTARI

El Pare ens dóna el pa veritable

És ben sabut que els signes de Jesús en l'evangeli de Joan sovint van acompanyats de diàlegs amb els qui envolten Jesús. Aquests diàlegs són un mitjà excel·lent per atansar al lector el sentit d'uns gestos que sovint solen ser malentesos i porten a una interpretació molt material i fins i tot grollera dels gestos. És el que tenim en el text d'avui: «Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant com heu volgut». Jesús subratlla que el menjar que veritablement alimenta és el que no es fa malbé, sinó que es conserva i porta a la vida eterna. Aquest aliment és el que donarà el fill de l'home, és a dir, Jesús en tant

que enviat de Déu. Aquí hi ha encabit tot el sentit del signe dels pans. És un sentit eminentment cristològic, centrat en Jesús i el seu paper de cara a la plenitud de la salvació. Per això Jesús els recorda que per comprendre el sentit dels signes és essencial *creure*.

Però els interlocutors fan referència a Moisès: ell va ser el qui va donar-los pa del cel. Quin senyal pot mostrar Jesús que porti a creure? La resposta de Jesús és molt matisada: primer els diu que no va ser Moisès qui els va donar el manà. Però —afegeix— el Pare no va donar el pa del cel sinó que el dóna ara. Amb això insinua quin és el moll de l'os del signe. El moll de l'os és el seu origen:

és el Pare qui dóna el veritable pa del cel. La clau dels signes és que tenen Déu com a font i origen. Van molt més enllà d'ells mateixos.

En conseqüència, el text d'avui es tanca amb una solemne proclamació de Jesús en primera persona: «Jo sóc el pa de vida». Els pans de la multiplicació només eren una pàl·lida referència a una plenitud que experimenten els qui s'atansen a Jesús: «Els qui vénen a mi no passaran fam; els qui creuen en mi no tindran mai set». Anar a Jesús, és a dir, creure en ell és el que dóna veritable vida. El tema del creure va ocupant el centre de l'episodi dels pans.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 2a setm.): Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / Sl 96 / Mt 17,1-9 ■ **dimarts**: Jr 30,1-2.12-15.18-22 / Sl 101 / Mt 14,22-36 □ **dimecres**: Jr 31,1-7 / Sl: Jr 31,10-13 / Mt 15,21-28 ■ **dijous**: Os 2,16b.17b.21-22 / Sl 44 / Mt 25,1-13 ■ **divendres**: 2Co 9,6-10 / Sl 111 / Jn 12,24-26 □ **dissabte**: Ha 1,12-2,4 / Sl 9 / Mt 17,14-20 ■ **diumenge** vinent, XIX de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setm.): 1Re 19,4-8 / Sl 33 / Ef 4,30-5,2 / Jn 6,41-51.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

32. La Llei s'ha fet persona en Jesús

Continuem comentant el capítol sisè de l'Evangeli de Joan sobre el pa de vida. En el pensament jueu es va creure sempre més que el veritable pa del cel que va alimentar Israel i que seguia alimentant-lo era precisament la Llei, la paraula de Déu. En la literatura sapiencial, la saviesa, que en definitiva és accessible i present en la Llei, apareix com a «pa» (Pr 9, 5) i la literatura rabínica va desenvolupar més aquest pensament.

És a partir d'aquesta perspectiva que hem d'entendre la discussió de Jesús amb els jueus reunits a la sinagoga de Cafarnaüm. Jesús comença advertint que ells no han entès la multiplicació dels pans com a senyal —que aquest era el seu sentit—, sinó que només els va interessar menjar i sadollar-se (Jn 6,26). Van entendre la salvació en un sentit purament material, a partir d'un benestar general, i d'aquesta manera van reduir la imatge de l'home, i en realitat així van deixar Déu de banda. I si entenien el manà només en

un sentit de sadollament, aleshores s'ha de dir que el manà no era cap pa del cel sinó només un pa de la terra.

L'home té fam d'altres coses, necessita més coses. El do que hagi d'alimentar l'home ha de ser més gran, cal que estigui a un altre nivell. És la Torà aquest altre aliment? D'alguna manera, l'home pot per mitjà d'ella fer que la voluntat de Déu esdevingui aliment seu (cf. Jn 4,34). La Llei és pa de Déu.

«El pa de Déu és el que baixa del cel i dóna la vida al món» (Jn 6,33). I com que els qui l'escolten encara no entenen això, Jesús ho torna a dir amb més claredat: «Jo sóc el pa de vida: qui ve a mi no passarà fam i qui creu en mi no tindrà mai set» (6,35).

La Llei s'ha fet persona. En el trobament amb Jesús, en certa manera ens alimentem del Déu vivent mateix, mengem realment *pa del cel*. Per això, Jesús ha dit ben clar que l'única obra que Déu demana és creure en ell.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

«Una casa con buenos cimientos»

Me referí en el anterior comentari a un estudio de John Gottman, escritor y psicólogo de la Universidad de Washington que investigó los factores que determinan que un matrimonio tenga éxito. Y dedujo que en estos matrimonios los consortes tienen —quizá intuitivamente— un conocimiento del mapa emocional de cada uno de los cónyuges.

Otro hallazgo de este psicólogo es que las parejas felices hacen continuos esfuerzos para evitar que los conflictos cotidianos se desborden. Los matrimonios felices constituyen lo que Gottman denomina «una casa con buenos cimientos», en la que ambos cónyuges participan conjuntamente en las tareas domésticas y cada uno aprecia lo mejor del otro.

De esta investigación también han salido técnicas de terapia que el equipo de Gottman pone en práctica en su departamento universitario. Por ejemplo, hay una de gran sentido común llamada *terapia de aceptación*. Consiste en alentar a las parejas a que aprendan a vivir con los aspectos del carácter del cónyuge que, sencillamente, no van a cambiar nunca. De esa manera consiguen amarse por lo que tienen en común y, además, por lo que les hace complementarios. Este psicólogo enfatiza que en las terapias se encuentran una y otra vez con que en la base de los problemas matrimoniales hay falta de voluntad para aceptar las diferencias.

Y junto a esto, la capacidad de perdonar, si de verdad el cónyuge ofensor es sincero en su voluntad de comprender el daño causado y en la voluntad de enmendarse. Una personalidad carismática y un guía moral de reconocido prestigio como Juan Pablo II fue concluyente al decir: «¿Qué sería un amor que no fuera capaz de llegar hasta el perdón?»

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

El buen olor del amor

Un joven preguntó a un anciano del desierto (s. IV-V):

—«¿En qué consiste el progreso del hombre?»

El anciano respondió:

—«En la humildad. Cuanto más se acerca uno a la humildad más se acerca a la felicidad, a la perfección, a la alegría.»

—«Deja tu amor propio. Sé sencillo y humilde y no tendrás problemas en tu dimensión interior ni en el trato con los demás.»

—«Compórtate como un niño pequeño. Sigue el modelo evangélico: “Sed como niños”. Muchas tristezas desaparecerían de nosotros si imitáramos a las abejas: donde posan... dejan miel.»

El discípulo de Jesús nunca esparce tristezas ni amarguras... sino que a su paso deja paz; el olor, el sabor de la reconfortante miel de sus buenas obras, de su amor.

—A quienes entran en una fábrica de perfumes o en una tienda donde los venden, aun cuando no comprenden nada, les queda un cierto aroma impregnado en el cuerpo, cierta fragancia empapa sus vestidos.

Lo mismo debe ocurrirle a la persona espiritual, al seguidor de Jesús. Debe oler a humildad, a bondad, a bien.

J. M. Alimbau

SANTORAL

5. ✠ Diumenge XVIII de durant l'any.

Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. Dilluns. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV); sant Just i sant Pastor, noiets germans màrtirs d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdès, papa (514-523).

7. Dimarts. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (*Cayetano*, Vicenza 1480 - Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. Dimecres. Sant Domènec (Domíng) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma,

fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Lenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. Dijous. Sant Domicià, bisbe; sant Romà, màrtir (s. III); sant Esteve, bisbe i màrtir; santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), màrtir carmelitana, copatrona d'Europa; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fundadora de les Filles de Jesús.

10. Divendres. Sant Llorenç, diaca hispànic i màrtir a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, verge i màrtir.

11. Dissabte. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

ENTREVISTA

JORDI CASTANYER

L'oblat benedictí

Al s. VI, sant Benet va redactar la seva Regla pensant en els monjos que viuen en un monestir; però aquest text venerable és també font de vida per a homes i dones que, en els seus propis àmbits, desitgen viure amb profunditat l'Evangeli, i que troben en l'espiritualitat benedictina —bíblica, litúrgica, cristocèntrica— un camí que els ajuda en el seguiment de Jesucrist. Els oblats benedictins —que se senten vinculats a una comunitat monàstica concreta— corresponen a aquesta descripció. El P. Jordi Castanyer, OSB, consiliari dels oblats benedictins de Montserrat (www.oblatsmontserrat.cat), afirma que aquests són «com una projecció enmig del món del carisma benedictí; la irradiació de l'espiritualitat que viu la comunitat monàstica amb què estan en comunió».

Quin és el compromís d'un oblat?

Cap que sigui estrany al compromís que li prové del baptisme, del fet de ser cristià. Ser constant en la recerca de Déu, en la lectura espiritual, en la pregària litúrgica com ara laudes i vespres, individualment o en grup, en comunió amb la comunitat de Montserrat; ser fervent en la caritat, viscuda en la situació concreta en què ens va posant la vida. Alguns han col·laborat en activitats del nostre Santuari de Montserrat.

Tenen algun programa anual d'activitats?

Organitzen recessos o trobades de cap de setmana a la nostra hostatgeria; a vegades, en dia feiner al vespre, se celebra l'Eucaristia i es fa una conferència a Barcelona; dos diumenges a l'any fem una trobada general a Montserrat. En un pla més de convivència o d'esbargiment, i amb contingut cultural i de pregària, organitzen cada any una sortida d'un dia i un viatge més llarg, que enguany farem a Sevilla de l'1 al 7 de setembre. El consiliari assisteix sempre a aquestes activitats, obertes a tothom, encara que no sigui oblat. I editen la revista *Acull!* que ofereix textos de monjos o d'altres persones que ajuden a l'aprofundiment de l'espiritualitat benedictina.

I què cal fer per esdevenir oblat?

Després d'haver-ho sol·licitat al consiliari, el candidat inicia un procés d'aprofundiment de la Regla de sant Benet, dels punts més rellevants de l'espiritualitat benedictina. Ens reunim mensualment un diumenge a Montserrat. Si el procés és positiu per a tots, el candidat fa l'oblació en una Eucaristia que solem celebrar el tercer diumenge d'Advent; és a dir, llegeix i signa la cèdula d'oblació en què es compromet a viure com a oblat en el seguiment del Crist segons el carisma de sant Benet.

Òscar Bardaji i Martin

Mons. Vives assisteix a la Trobada Empresarial al Pirineu

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat del Vicari General, Mn. Josep Maria Mauri, i del Secretari General dels Serveis del Copríncep, Joan Massa, va assistir a la sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell a l'acte inaugural de la XXIII Trobada Empresarial al Pirineu, presidit pel conseller d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya, Hble. Sr. Andreu Mas-Colell.

El Santuari de Núria celebra Sant Pere amb una edició especial dels goigs

La diada de St. Pere es va vestir més de festa que mai al Santuari de Núria. Coincidint amb la tradicional diada d'inici d'estiu, en què se celebra una missa solemne, es reparteixen farinetes als assistents i es beneeixen panets en una commemoració del canvi de guardes del bestiar que es feia d'antic, es van estrenar els goigs a Sant Pere, amb una excepcional cantada de corals i una edició en paper de molta qualitat.

Aquests goigs tenen lletra de Mn. Pal i música de Mn. Agustí Brescó, en una iniciativa endegada pels Amics dels Goigs i secundada pel Santuari i els seus capellans. Els Amics dels Goigs han fet una edició de 600 exemplars de gran qualitat i el Santuari una edició pròpia de 1.000 exemplars. La diada va ser molt lluïda perquè l'aplec de cantaires de diversos corals de Catalunya va fer de la cantada d'estrena un moment emocionant.

La Residència Clara Rabassa millora les infraestructures de suport als avis

Mons. Joan-Enric Vives va presidir el 14 de juny la inauguració de les obres de millora de les instal·lacions de la Residència Clara Rabassa en un acte íntim amb els membres del Patronat i els interns. Mons. Vives remarquè la necessitat de millorar l'organització i gestió dels espais de la residència d'avis. Assenyala que en aquests moments d'incertesa és important el gest de compartir el que tenim amb les persones que més ho necessiten, tot posant com a exemple el que significa la Fundació Clara Rabassa. L'acte de benedicció de les instal·lacions es va fer a l'entrada del centre d'acollida i després se celebrà una missa amb els avis i el personal de la casa. Mons. Vives estava acompanyat de Mn. Josep M. Mauri. A l'acte van assistir la delegada del bisbe a la Fundació, Sra. Roser Jordana; el Sr. Daniel Torres, membre del Patronat; la directora Dra. Eva Riba i l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàries.

La residència, situada al centre d'Andorra la Vella, és ocupada actualment per una seixantena de residents i unes vint persones que utilitzen el centre de dia. Les obres que s'han inaugurat han consistit en la millora i condicionament de l'entrada i el canvi d'ubicació de quatre habitacions, per dotar el centre de major homogeneïtat en la gestió del treball, l'atenció als avis residents i les visites mèdiques i familiars.

Trobada de capellans de la Cerdanya a La Seu d'Urgell

En el marc de les trobades fraternals que els capellans de l'arxiprestat de Núria-Cerdanya i de la zona pastoral de la Cerdanya francesa i del Vallespir realitzen un cop l'any, dijous 7 de juny, es van aplegar a La Seu d'Urgell 17 preveres i un diaca que treballen pastoralment en aquesta zona als dos costats de la frontera hispano-francesa.

Els preveres es troben un any al Bisbat de Perpinyà-Elina i l'any següent al Bisbat d'Urgell. Enguany ha estat escollida La Seu d'Urgell com a punt de trobada. Després de pregar junts i de visitar al matí la Catedral, el Museu Diocesà, l'Espai Ermengol i altres punts d'interès de la ciutat, els preveres van compartir un dinar de germanor i la sobretaula a la Residència de la Sagrada Família, en el qual va participar també l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives.

CONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

El Consell Pastoral

El Consell Pastoral Diocesà és, a Urgell, un òrgan consultiu integrat per preveres, religiosos i, sobretot, laics, al qual correspon, sota l'autoritat del Bisbe diocesà, estudiar i examinar tot el que es refereix al treball pastoral, per tal de presentar-ne conclusions pràctiques. Amb la premissa que la vida i l'activitat de l'Església diocesana demana la col·laboració de tothom, el Bisbe li presenta a consulta l'atenció pastoral, les iniciatives catequètiques, apostòliques i misioneres, l'ajuda als preveres i als agents de pastoral. A Urgell, es va iniciar el 6 de juliol del 1975. A l'actualitat, en formen part els membres del Consell Episcopal, tres arxiprestes, dos laics de cadascun dels 9 arxiprestats, més un de Càritas d'Urgell i un de Càritas d'Andorra, un de Mans Unides, un matrimoni designat per la delegació diocesana per a la Família i la Vida, dos joves designats per la delegació de Joventut, un membre designat per la delegació de Catequesi i un per la delegació d'Ensenyament. També hi ha un representant de l'Hospitalitat de la M. de Déu de Lourdes i de Vida Creixent, i un religiós o religiosa de la delegació per la Vida Consagrada. L'actual Consell Pastoral va iniciar el treball el 2009 i, ja que la seva designació és per a quatre anys, i el seu mandat durarà fins al 2013.

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

El jove Ermengol, fill de Bernat I i de Guisla de Conflent i futur bisbe d'Urgell, fou confiat a la protecció del seu oncle, el bisbe Sal·la d'Urgell, almenys des del 997, quan encara no devia tenir els vint anys d'edat. L'oncle marcaria profundament la formació i el futur del nebot, i hi ha indicis que li hauria fet a la vegada de pare i tutor. Després, des de la posició de bisbe, Ermengol continuaria i completaria el projecte de reforma i l'obra del seu oncle, una figura política de gran talla i projecció. El 1003, Ermengol ja era ardiaca de La Seu. Amb la important dignitat, es preparà al costat del seu oncle per a una carrera destacada dins de la jerarquia diocesana: l'ardiaca era elegit lliurement pel bisbe diocesà, entre candidats que requerien certes condicions d'honestedat de vida, prudència, ciència i obediència. Sant Ermengol va garantir la continuïtat de la dignitat episcopal dins de la família dels vescomtes de Conflent, un dels objectius de la família i del seu oncle, quan el llinatge dels vescomtes de Conflent distava molt de tenir el poder i la riquesa de moltes altres famílies comtals catalanes.

Miniatura del «Liber Feudorum Ceritaniae» (s. XIII)

Una de les moltes i interessants miniatures que il·luminen el «Liber Feudorum Ceritaniae» representa el jurament sacramental que el Bisbe Ermengol feu a Guifré, comte de Cerdanya.

Possiblement és la representació gràfica més antiga del sant, tot i que en aquest manuscrit és afigurat com a senyor temporal. El color i la delicadesa compositiva són les qualitats més significatives d'aquesta miniatura: el Bisbe Ermengol estén les mans damunt els Evangelis, sostinguts per un clergue tonsurat, en fer jurament solemne al comte de Cerdanya, qui, amb no menys majestuositat, ocupa la part oposada de l'escena. La magnificència, varietat i riquesa dels vestits dels tres personatges és un altre element destacable de la composició.

Fotografia: Arxiu de la Corona d'Aragó